

เคล็ดลับ \$ วย โคตรๆ

จากมนุษย์อัศจรรย์ที่ผ่านความจนมาอย่างโชกโชน

หนังสือที่
เมื่ออ่านจบคุณจะพบว่า
"ความรวย" ไม่ใช่ "ความลับ"
อีกต่อไป

เคล็ดลับ
\$ วย
โกตสรๆ

คำนำ

คนอยากรวย ..มีเยอะ

คนที่รวยจริงๆ ..มีน้อย

คนที่จนมากๆ แล้วอยู่ๆ มารวย ..แทบจะไม่มีเลย

บุคคลในหนังสือเล่มนี้ ล้วนจนแบบติดลบมาก่อนทั้งนั้น

แต่สามารถรวยอัศจรรย์ได้อย่างไม่น่าเชื่อ

เราจึงขอนำเคล็ดลับมาเผยให้คุณได้รู้

เพื่อคนรวยคนต่อไปจะต้องเป็นคุณ

ด้วยความปรารถนาดี

ร.ลิวเฉลิมวงศ์

1 ตุลาคม 2551

สารบัญ

ทำบุญร้อย.. งอกมาเป็นล้าน

5

แม่ค้าข้างถนน.. หัวใจเกินล้าน

27

“

ผมมีอาชีพที่ไม่แน่นอน

เจียดเข้าคุก

มีหนี้เป็นล้าน

และวางแผนจะ ‘ฆ่าตัวตาย’

แต่วันนี้..ผมมีเงินทำบุญเป็นล้านๆ !!

”

ทำบุญร้อย..
งอกมาเป็นล้าน

ชีวิตเริ่มต้นจากความจนและมีหนี้สินติดตัวเป็นล้าน

หากคุณเดินเข้าวัดพระธรรมกาย แล้วบังเอิญได้มา
รู้จักกับผู้ชายตกยากจากต่างจังหวัดคนหนึ่ง ที่แทบไม่มีเงิน
แม้แต่จะจ่ายค่ารถมาวัด มีหน้าซำยังมึหนี้สินติดตัวเป็นล้าน

**คุณจะคาดคิดไหมว่า เขาคือผู้มีอนาคต และวันหนึ่ง..
จะมีเงินทำบุญเป็นล้าน !!**

เราขอแนะนำเรื่องราวของเขาให้คนไม่ค่อยมีเงินอ่าน
แม้คนรวยก็ควรอ่านจนจบบรรทัดสุดท้าย เพราะข้อคิดจาก
เรื่องนี้อาจเป็นตัวกำหนดอนาคต เพื่อให้เราเลือกสิ่งที่ดี
ที่สุดให้กับตัวเอง

คุณมงคล บุญล้อม และคุณสุรรัตน์ สุทธิประภา (ภรรยา) ผู้ประสบมรสุมชีวิตมาอย่างโชกโชน จนได้มาขายปุ๋ย อินทรีย์ชีวภาพ “พาวเวอร์ โกรว์” ตราบ้านอินทรีย์ และอาหาร เสริมพืช “พาวเวอร์แพลนท์ พาวเวอร์คิก พาวเวอร์โพรเทค พาวเวอร์เซสเซอร์ และพาราอินทรีย์” ผลิตภัณฑ์เพิ่มผลผลิตทางการเกษตร ที่กำลังได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายใน จังหวัดจันทบุรีและจังหวัดตราด

“ผมมีอาชีพที่ไม่แน่นอน ต้องทำอาชีพที่เลือกไม่ได้ มาทั้งชีวิต เพราะไปสมัครงานที่ไหนเขาก็ไม่รับ จึงต้องมาเดินเคาะประตูตามบ้าน เร่ขายของ บางบ้านเขาก็ให้โอกาสเรา บางบ้านก็ไล่ ผมขายทุกอย่าง ที่คิดว่าจะทำตลาดได้ ตั้งแต่เตารีดไอน้ำ ไม้ถูพื้น เครื่องกรองน้ำ ยาน้ำสมุนไพรมันเครื่อง ฯลฯ ผมเปลี่ยนสินค้าขายมาแล้วจนนับไม่ถ้วน เพราะเมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้วมันขาดทุน จนต้องไปยืมเงิน เขามาลงทุนแล้ว ลงทุนอีก จนมีหนี้สินท่วมหัวล้านกว่าบาท ผมทั้งเหนื่อย ทั้งเครียด เพราะเงินจะกินก็แทบจะไม่มี บ้านก็ต้องเช่าเขาอยู่เดือนละตั้ง 4,000 บาท ซึ่งก็ต้องค้างค่าเช่าในบางเดือน

รูปสมัยมาวัดในช่วงแรกๆ ที่จันและหนี่ลีนท่วมตัว

ตอนนั้นผมตอบตัวเองไม่ได้เหมือนกันว่าทำไมทำงาน
ตัวเป็นเกลียว เดินทั้งวัน พุดจันเหนื่อย แต่กลับมองไม่เห็น
กำไรมากเลย พบแต่ความล้มเหลว ขาดทุนลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง
ได้พบคำตอบ เมื่อมาศึกษาธรรมะว่า คนไม่มีบุญต่อให้ขยัน
สายตัวแทบขาด เหงื่อโทรมกายทั้งวันก็ไม่รวยหรอก

ช่วงนั้นผมกับภรรยาทะเลาะกันบ่อยมากจนแทบจะ
อยู่ด้วยกันไม่ได้ เพราะมีแต่เจ้าหนี้มาทวงเงินที่บ้าน จนเรา
ต้องตัดสินใจขอใช้คนละนามสกุล เพราะกลัวปัญหาด้าน
หนี่ลีน ตอนนั้นผมทุกข์มาก มีดบาดด้านไปหมด ถึงขนาด

เขาเกลือ.. สถานที่ที่คิดจะไปฆ่าตัวตาย

คิดวางแผนที่จะหาเงินมาซื้อประกันชีวิตแล้วฆ่าตัวตายแบบเป็นอุบัติเหตุ เพื่อจะได้มีเงินมาใช้หนี้เขาให้หมด โดยตั้งใจไว้ว่าจะขับรถขึ้นเขาแล้วพุ่งลงเหวตายไปเสียให้รู้แล้ว รื้อรถแต่โชคดีที่ช่วงนั้นมีเพื่อนมาชวนให้ไปศูนย์กัลยาณมิตรของวัดพระธรรมกายที่จังหวัดจันทบุรี จึงเป็นจุดเริ่มต้นให้ผมได้มีโอกาสมาวัด และทำให้ผมมีความคิดที่จะอยู่ต่อเพื่อสู้กับปัญหาทั้งหมด

การมาวัดทำให้เราคิดหนักเหมือนกัน เพราะแค่ค่ารถคนละ 250 บาท ก็เต็มกลืนสำหรับเรา 2 คนแล้ว เมื่อมาถึง

ได้เห็นคนเขาทำบุญกัน เราก็อยากทำบ้าง แต่พอเอามือ
ล้วงกระเป๋า มันมีแค່ร้อยเดียว เราจึงเอาร้อยนั้นขึ้นจับหัว
แล้วหยอดตู้รับบริจาคทำบุญ ขณะนั้น ภรรยาเดินเข้ามาเห็น
เราจึงถามว่า หยอดตู้..ทำไมไม่รอเขา เขาจะขออธิษฐานด้วย
เพราะเรา 2 คนสามีภรรยามีเงินทำบุญกันแค່ร้อยเดียว
จะควักสตางค์จากกระเป๋ามาหยอดอีกก็ไม่มีแล้ว

เหตุการณ์นี้ทำให้ภรรยาผมยืนน้ำตาซึมด้วยความ
น้อยใจที่ไม่ได้อธิษฐานด้วย ซึ่งเมื่อมามองย้อนไปถึงเรื่องนี้
แล้วรู้สึกสงสารตัวเอง ที่เงินแค່ร้อยเดียว ทำไมสมัยก่อน
เราแทบไม่มี...” (พอเล่าถึงตรงนี้ ภรรยาเขาก็เริ่มน้ำตา
คลอเป้า)

“ตั้งแต่ผมเข้าวัดผมก็ทำบุญบนความไม่มีกินมาตลอด
บ่อยครั้งที่ไปทำบุญแล้วต้องกลับมากินข้าวไข่ต้มกับภรรยา
2 คน คือแม้เราไม่มีเงินแต่เราก็ทำบุญสุดๆ ทำทุกบุญไม่ขาด
เลย เพราะเราเข็ดกลัวกับความจนเหลือเกิน เราไม่อยาก
จนอย่างนี้อีกแล้วในชาติหน้า

แม้เราเข้าวัดมาได้หลายปีแล้วแต่ฐานะทางการเงิน

เราก็มไม่ได้ดีขึ้นอะไรมากมายแต่สิ่งที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดมากๆ ก็คือด้านจิตใจ อีกทั้งหากไม่ใช่เพราะวัด ผมกับภรรยาก็คงต้องเลิกกันไปนานแล้ว ความขัดสนช่วงนั้นทำให้ผมไม่มีเงินไปใช้หนี้ จนเจ้าหนี้ ๓ ราย เรียกตำรวจมาจับ ผมจึงต้องเข้าไปอยู่ในห้องขังหลายชั่วโมง ผมอธิษฐานขอให้หลวงปู่วัดปากน้ำช่วยให้รอดพ้นจากการติดคุก จนสุดท้ายได้คนรู้จักกันมาช่วยอย่างอัศจรรย์ ช่วงตักบาตรตอนนั้นมันผีตอเคลือบที่สุด ไร่ที่เพิ่งแล้ว ผมจึงตั้งจิตอธิษฐานขอกับหลวงปู่วัดปากน้ำอีกว่า ขอให้ผมได้เงินสักหมื่นห้า ผมจึงลองเสี่ยงดวง ยืมเงินเขามาซื้อหวย 2,000 บาท ทั้งๆ ที่ผมไม่ใช่คนชอบเล่นหวยเลย ผมซื้อเลขมั่วๆ แต่ปรากฏว่ามันถูกได้เงินหมื่นห้าขึ้นมาจริงๆ จึงนำเงินตรงนี้ไปใช้หนี้บางส่วน อีกส่วนก็เอามาทำบุญ ตอนนั้นผมเข้าใจว่าหลวงปู่ท่านคงให้ช่องทางกับผม จึงอธิษฐานขอกับหลวงปู่อีกครั้ง ซึ่งก็แปลกมาก ผมถูกหวยติดกัน 9 งวดซ้อนจนได้เงินมาเป็นแสน ผมเกิดความโลภครอบงำจิตใจ ลำพองคิดว่า งวดต่อไปอย่างไรต้องถูกอีกแน่ๆ จึงทุ่มเล่นหวยหมดตัว ซื้อไปพร้อม 20,000 บาท โดยขอติดเขาไว้ก่อน แต่ที่ไหนได้ งวดนี้

พลิกลือกสุดขีด ถูกกินหมดเรียบ ทำให้ปัญหาหนี้สินเพิ่มขึ้น
มาอีก ในช่วงนี้ผมรู้สึกแย่มาก ใจมันหมดแรง แต่บังเอิญ
ได้เข้าไปในร้านหนังสือที่วัด เห็นหนังสือหลวงปู่วัดปากน้ำ
วางขายอยู่ จึงหยิบมาเปิดดู เจอหน้า 47 พอดี “เรื่องหลวงพ่อ
วัดปากน้ำกับเลขท้าย” ชื่อนี้ดึงดูดใจให้ผมอยากอ่านเรื่องราว
ข้างในมากๆ โดยในใจคิดว่า หลวงปู่คงหาทางออกให้เราแล้ว
แต่พออ่านไปอ่านมา หลวงปู่บอกว่า “ยิ่งเล่นยิ่งฉิบหาย” เลย
ทำให้ผมพบทางสว่าง นึกขอบคุณหลวงปู่ ที่ท่านดลบันดาล
ให้ผมมาอ่านเจอตรงนี้ และนับแต่นั้นผมจึงปฏิญาณว่า
จะเลิกเล่นหวยตลอดชีวิต และกลับมาเริ่มตั้งหลักใหม่
อธิษฐานขอกับหลวงปู่ด้วยจิตที่ตั้งมั่นว่า ขอให้ผมเจอช่องทาง
ทำมาหากิน ขอให้ทั้งชีวิตผมเป็นทางผ่านของทรัพย์ ให้
สามารถใช้หนี้ได้หมด และให้มีทรัพย์เหลือเก็บ เพื่อนำมา
เป็นประโยชน์กับพระศาสนาให้ถึงที่สุด ขอให้เราได้เงิน
ก้อนใหญ่ๆ เพื่อมาสร้างเจดีย์ สร้างมหาวิหารหลวงปู่ สร้าง
มหารัตนวิหารคดให้เสร็จเร็วที่สุด คือใจผมมันคิดขนาดที่ว่า
มีเงินเข้ามาเท่าไร จะขอทุ่มเพื่อพระศาสนาจนสุดตัว แม้
ผลบุญจะไม่ตอบแทนอะไรผมเลยหรือเห็นผลช้า ผมก็จะ

ไม่เสียใจ เพราะผมได้เห็นผลตอบแทนในปัจจุบันทันตา
เห็นแล้วว่า พระและคนจำนวนมหาศาลได้แห่แหนมาสร้าง
บุญ สร้างความดี ในสถานที่ที่ผมมีส่วนสร้าง

ด้วยความคิดที่เรavnเวียนอยู่กับหลวงปู่ตลอดเวลา คิด
จะเอาเงินมาช่วยพระศาสนาถึงขนาดนี้เอง มันก็แปลก
เหมือนกันที่ชีวิตผมเริ่มเปลี่ยนไป คือ เหมือนมีอะไรบางอย่าง
ที่ดึงดูดเราให้เจอช่องทางดีๆ ที่ทำให้ชีวิตดีขึ้นเรื่อยๆ จน
เราได้มาพบสูตรปุ๋ยที่ดีมากๆ แล้วเจ้าของเขาอนุญาตให้
เราเอามาทำตลาด และปัจจุบันปุ๋ยยี่ห้อนี้ก็เป็นที่รู้จักอย่าง
กว้างขวางในจังหวัดจันทบุรีไปแล้ว เพราะใช้แล้วได้ผลดีมาก
และด้วยอาชีพนี้เอง ทำให้เราสามารถไปถอนบ้านที่ยืม
ภรรยาเอาไปจำนองกับเจ้าหนี่ออกมาได้ และมีโอกาสทำบุญ
ครั้งละหมื่น และเพิ่มเป็นครั้งละแสน หลายแสน จนกระทั่ง
ได้มีโอกาสทำบุญครั้งละล้าน

ทุกวันนี้ เราได้เงินมาเท่าไร นอกเหนือจากค่าใช้จ่าย
ปกติ เราก็กทำบุญหมด เพราะการที่เราทำบุญจนหมด ทำให้
เราไม่เคยหมด รายได้เรากลับเข้ามาเรื่อยๆ ทั้งที่เราทำบุญ

ปิดบัญชีสร้างบุญใหญ่ทุกครั้งด้วยความปลื้มปิติ

ปิดบัญชีแทบทุกครั้ง เราไม่คิดจะเอาเงินฝากไว้เลย เพราะ
ลองนึกดูเถอะ หากเรามีเงินหมื่น เงินล้าน เงินพันล้าน ฝาก
ไว้ในธนาคาร แต่เราไม่ได้ถอนเงินออกมาถืออยู่ในมือเห็นๆ
เงินก้อนนี้ก็ยังไม่ได้เป็นของเราโดยสมบูรณ์ เพราะเกิด
ปั๊บปั๊บเราตาย สรุปรว่าเงินในธนาคารที่ดูเหมือนเป็นของเรา
มันก็ไม่ใช่ของเราแล้ว ทั้งไว้ให้คนอื่นเขาถอนออกไปใช้ ซึ่ง
ก็ไม่ว่าว่าเขาจะเอามาทำบุญอุทิศให้เราบ้างหรือเปล่า แต่
ผมและภรรยาปิดบัญชีทำบุญ ก็เหมือนเราเอาเงินไปฝาก
ไว้ในพระพุทธรูปศาสนา ทำให้เงินนี้เป็นของเราจริงๆ จะเป็น

บุญส่งผลให้สินค้าของเขาเป็นที่นิยมมาก ยอดขายเพิ่มขึ้นทันตาเห็น

ทรัพย์ของเราในชาติหน้าเพื่อเราจะได้ไม่ลำบากเหมือนชาตินี้
ตรงนี้มีหลายคนถามเราว่า ทำไมไม่มีเงินแล้ว ไม่เก็บไว้บ้าง
คำตอบก็คือ เพราะผมสัมผัสได้ว่า ไม่ว่าจะทำบุญไปเท่าไร
ก็ตาม มันจะออกดอกออกผลมาหลายเท่าตัว เหมือน
กับที่ทางวัดมีงานทอดกฐินสร้างหลังคามหารัตนวิหารคด
ปีที่ผ่านมา พ.ศ. 2550 ตอนนั้นพวกเรามีเงินเก็บอยู่ประมาณ
1 ล้านบาท ที่จะเอาไปदान์อาคารพาณิชย์ 2 คูหา แต่เรา
ยอมตัดใจเอาเงินก้อนนี้มาทำบุญสร้างหลังคาก่อนอย่าง
ปลื้มปิติ โดยไม่เสียดาย และไม่กลัวว่าในอนาคตจะไม่มี

ยิ่งปิดบัญชีทำจนหมด เงินก็งอกขึ้นมาใหม่อย่างอัศจรรย์ทุกครั้ง

เงินซื้ออาคาร 2 คูหานี้ได้อีก ซึ่งต่อมามีเหตุอัศจรรย์เกิดขึ้นกับเรา คือ ด้วยระยะเวลาไม่ถึงเดือนนับจากนั้น ยอดจำหน่ายสินค้าของเราพุ่งขึ้นรวดเร็วผิดปกติ จนเราเพิ่มยอดทำบุญทอดกฐินในปีเดียวกันอีก 1 ล้านบาท รวมเป็น 2 ล้านบาทกว่า จากนั้นยอดการขายก็พุ่งขึ้นอีก จนทำให้เรามีเงินดาวน์และผ่อนอาคารพาณิชย์ที่อยากได้ไว้ทำเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมตามที่ได้ตั้งใจไว้จริงๆ และมากไปกว่านั้นยังมีเงินดาวน์อาคารพาณิชย์ที่อยู่ข้างๆ กันเพิ่มอีก 1 คูหา ทำให้ผมได้พื้นที่จอดรถให้กับคนที่มาปฏิบัติธรรมเพิ่มขึ้นอีกมาก

ด้วยอานุภาพบุญทำให้ได้อาคารพาณิชย์และได้รถยนต์เพิ่มเป็นอัครรรย

อีกทั้งยังมีเงินซื้อรถยนต์ส่งบุญเพิ่มได้อีก 2 คัน รวมแล้ว
ตอนนี้มีรถถึง 4 คันแล้ว และที่ต้องตะลึงมากไปกว่านั้น
คือ พอมาถึงงานทอดกฐินปี 2551 นี้ ผมมีเงินทำบุญแบบ
ปิดบัญชีอีกมากถึง 2 ล้านบาท ทั้งๆ ที่ ปีที่แล้วผมเพิ่งปิด
บัญชีทำบุญหมดไปหยกๆ”...

■ ทำบุญทุ่มเทถึงขนาดปิดบัญชีทุกครั้ง ไม่เป็นการ
โอเวอร์เกินไปหรือ ?

“คุณเคยเห็นคนวิ่งลุยไฟไหม... หากวิ่งเร็วๆ เข้มมัน

ยิ่งทำบุญ บุญยิ่งส่งผลให้มีทรัพย์มาสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมสมาธิปรารถนา

จะไม่พอง แต่ถ้าวิ่งมาถึงกองไฟแล้วชะงัก เพราะเกิด
ความรู้สึกล้ำๆ กลัวๆ เขย่ง กลัวร้อน ปราบกว่าวิ่งไปไม่
สำเร็จสักราย เพราะทำพองตั้งแต่ก้าวแรก ดังนั้นการ
ทำบุญก็เหมือนกัน เวลาผมทำ ผมก็ทำอย่างเต็มที่สุดๆ ไป
เลย เพราะหากขยักเงินไว้แบบกล้าๆ กลัวๆ บุญมันส่งผลช้า
เพราะผมพิสูจน์มาแล้ว ผมว่า..นี่เป็นเคล็ดลับที่หลายคนคง
รู้แล้ว แต่ยังขาดความกล้า เมื่อไม่กล้าทำ เงินก้อนใหญ่มันก็
ไม่กล้ามาหาเราแบบเร็วๆ และง่ายๆ เช่นกัน

ผมว่า..ยังมีหลายคนเข้าใจผิดในเรื่องการทำบุญอีกเยอะ

เพราะมีหลายคนมักจะพูดว่า พวกคนรวยๆ ที่เขามีเงิน เขาก็ทำกันได้ดี ซึ่งผมชอบออกเลยครับ คนที่คิดอย่างนี้ จนทั้งชาติแหละครับ เพราะใจเขาไม่สู้ เมื่อใจไม่สู้การกระทำ มันก็ไม่สู้ ใจที่เป็นบุญในตัวมันก็ไม่ขยาย เมื่อไม่ขยายก็ไม่มี กำลังพอจะดึงดูดสมบัติใหญ่มาได้ แล้วอีกอย่าง เมื่อเขาคิด แค่นี้ ก็จะทำบุญได้แค่นิดๆ หน่อยๆ ตามกำลัง เมื่อทำตาม กำลัง พอบุญจะส่งผลก็ได้อะไรแบบนิดๆ ตามกำลัง เลยทำให้ เขาไม่รวยสุดกำลังในชาตินี้สักที อย่างผมเอง เริ่มเข้าวัด โดยที่ไม่มีเงินเลยยิ่งกว่าคนที่ผมไปชวนทำบุญอีก แต่ เพราะผมไม่คิดอย่างเขาในวันนั้น ผมจึงมีฐานะในวันนี้ อีกทั้งแม้ผมจนแค่ไหน ผมก็ยังทำบุญเต็มที่ ซึ่งไม่ได้ขึ้นกับ ว่าจะมากจะน้อย หรือจำนวนเท่าไรหรอก แต่ผมทำเต็มที่ ของผม คือ แค่มด ซึ่งพอหมด มันก็แปลกที่เงินมันงอก ขึ้นมาอีกแบบไม่หมด

แล้วอีกอย่างเวลาผมทำบุญทุกครั้ง ผมจะทำอย่างมีสติ ว่าทำไปแล้วจะเกิดประโยชน์กับพระศาสนาสูงสุดอย่างไร อย่างทหาร ตำรวจ เขายังยอมสละชีวิตเพื่อปกป้องบ้านเมือง ได้เลย หากเขาตายเขาก็ได้รับคำสรรเสริญ ไม่เห็นมีใคร

บอกว่าเขาไอเวอร์เลย์สักคน ในเรื่องการทำบุญก็เหมือนกัน หากทำหมดตัว ก็ไม่ได้เสียชีวิตสักหน่อย จะพูดว่าไอเวอร์ได้อย่างไร และถ้าบางคนเห็นว่าการทำบุญมากเกินไปเป็นสิ่งไม่ดี ก็จะไม่มีการเสียสละทุ่มเทให้พระศาสนา อายุพระศาสนาก็จะสั้นลงๆ ทุกวัน”

■ ไม่กลัวหมดตัวหรือ ?

“ที่มีคนเตือนเราเสมอว่า มาวัดนี้ระวังจะหมดตัว แต่เขาก็ยังไม่มีโอกาสเห็นเราหมดตัวสักที ซึ่งแท้ที่จริงแล้วหากกลัวหมดตัวจริงๆ ต้องรีบทำบุญมากขึ้น เพื่อเพิ่มกำลังบุญในตัวถึงจะถูก เพื่อให้มีกระแสดึงดูดสมบัติอัศจรรย์เพิ่มขึ้นโดยไม่มีวันหมดตัว”

■ เคยหลอหลวงปู่ไปแล้ว ทำไมต้องหลออีกองค์ ?

“องค์เดิม..หลวงพ่อท่านจะถวายเป็นวัดปากน้ำ ซึ่งเป็นวัดที่หลวงปู่ท่านปักหลักวิชชาธรรมกายเอาไว้ในสมัยท่านยังมีชีวิตอยู่ อีกทั้งยังเป็นการแสดงความกตัญญูต่อ

สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ที่เป็นพระอุปัชฌาย์บวชให้หลวงพ่อดัมมชโย แล้วที่มากไปกว่านั้น ยังเป็นการรวมใจลูกหลานที่เคยสร้างบุญมากับหลวงปู่ ที่มาไม่ทันการหล่อองค์แรก เพราะการหล่อพระเป็นมหากุศลใหญ่มาก หลวงพ่อท่านจึงอยากให้คนที่มาทีหลังมีบุญใหญ่ๆ ติดตัวไป ซ้ำยังเป็นการเติมบุญให้กับคนที่เคยหล่อไปแล้วจะได้หล่ออีก เพราะบุญที่มีอยู่ก็ใช้กันไปทุกวัน จึงต้องทำบุญใหญ่ๆ เพิ่มขึ้น มาชดเชยบุญที่ใช้ไป

แล้วที่สำคัญ บางคนอาจเคยหล่อหลวงปู่แล้วก็จริง แต่การจารึกชื่อตัวเองในแผ่นทองคำแท้ไปไว้ในองค์หลวงปู่ เรายังไม่เคยทำเลย ซึ่งการทำบุญหล่อทองคำครั้งนี้ ก็ถือเป็นโอกาสทอง และถือเป็นเกียรติประวัติสูงสุดของชีวิตที่เราจะได้ทำอย่างนั้น เพราะหากหยาบๆ เรายังมีชื่อบรรจุอยู่ในกลางองค์หลวงปู่ได้ ในทางละเอียดเราก็จะสามารถสร้างบารมีติดตามท่านได้ไม่ยาก อีกทั้งหลวงปู่ท่านก็จะคุ้มครองให้เราสร้างบารมีตามติดท่านไปอย่างตลอดรอดฝั่งได้ง่ายขึ้น”

เรามีความสุขสมปรารถนาทุกเรื่องเพราะได้สร้างบุญกับหลวงปู่อย่างเต็มที่สุดๆ

■ ตอนทำบุญสร้างหลังคามหาวัฒนวิหารคดปีที่แล้ว ก็
บอกว่าเป็นมหากุศล เป็นบุญใหญ่แล้ว ทำไม..บุญทอดกฐิน
ปีนี้จึงเป็นบุญใหญ่อีก ?

“เมื่อหล่อหลวงปู่เสร็จ ก็จะไปประดิษฐานท่านไว้ที่วัด
ซึ่งจะเป็นเหตุที่ทำให้ผู้ที่มีความศรัทธาในบารมีธรรมของ
หลวงปู่จากทุกสารทิศมาวัด แต่การสร้างมหาวัฒนวิหารคด
จะเป็นเสมือนสิ่งทีรองรับเหตุ คือ เป็นสถานที่รองรับคน
ที่มาวัดจำนวนมหาศาล ดังนั้นบุญที่เป็นเหตุ จึงกลายเป็น
บุญใหญ่กว่า ”

■ เป็นการมากเกินไปหรือเปล่า ที่ต้องหล่อหลองปู่ด้วย
ของคำ คิดว่าหลวงปู่สำคัญอย่างไร ?

“ลองคิดดูเถอะ หากชีวิตเกิดมาแล้วไม่รู้ 3 อย่างคือ
ไม่รู้ว่าคุณบุญ-บาปมีจริง ไม่รู้ว่าเกิดมาทำไม ไม่รู้ว่าตายแล้ว
ไปไหน ผมว่าชีวิตนี้มีดมนนะ เพราะเท่ากับว่าชาตินี้หาก
เรารวยก็เกิดมารวยฟรีๆ หากเราเกิดมาจนก็จนฟรีๆ เพราะ
ไม่รู้ความเป็นไปในวัฏสงสารของตัวเองเลย ซึ่งไม่ต่างอะไร
กับคนเดินหลงทางในป่า ที่รอวันตายอย่างเดียว และถ้าหาก
สมมุติเราเดินหลงทางในป่าจริงๆ อยู่ๆ มีใครสักคนมาบอก
ว่า เขาจะบอกทางออกไปให้เอาไหม แต่หากออกไปได้แล้ว
จะขอทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดเพื่อแลกกับชีวิต เราจะยกให้
เขาไหม ผมยกให้นะ เพราะชีวิตผมมีค่ากว่าทรัพย์สินสมบัติ
อยู่แล้ว แต่.. หลวงปู่และหลวงพ่อบอกเราถึงขนาดที่
ว่า เราเป็นใคร มาจากไหน เกิดมาเพื่ออะไร และตายแล้ว
จะต้องไปไหน ซึ่งยิ่งกว่าบอกทางออกจากป่าเสียอีก แถม
ท่านก็บอกเราฟรีๆ อีกทั้งยังพาเราออกมาด้วย พาเราไป
นิพพานหรือที่สุดแห่งธรรมพร้อมๆ กับท่าน โดยไม่ได้คิดค่า
อะไรเลย ผมว่าบุญคุณตรงนี้ จะให้ตายสักกี่ครั้ง หรือจะ

ผมมีฐานะดีขึ้นเป็นทวีคูณ ก็เพราะการทำบุญทอดกฐิน นี่แหละครับ

เอาสมบัติมากมายสักเฟื้องใดก็ตอบแทนท่านไม่หมด แล้วจะพูดว่ามากเกินไปได้อย่างไรกับการทำบุญแทนพระองค์ท่านด้วยการหล่อทองเพียง 1 ต้นล่ะครับ”

■ คิดอย่างไรเกี่ยวกับงานทอดกฐินปีนี้ ?

“ผมมีฐานะดีขึ้นเป็นทวีคูณก็เพราะการทำบุญทอดกฐินนี่แหละครับ เพราะเป็นกาลทาน ซึ่งจะมีอานิสงส์แรงมากๆ อย่างปีที่แล้วขนาดเป็นกฐินสร้างหลังคามหาธาตุนิเวศน์

ยังส่งผลให้ผมมีฐานะดีมากขึ้นถึงขนาดนี้ แต่ปีนี้..เรากำลัง
ได้ทอดกฐินทองคำกับหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่เป็นต้นสมบัติของ
พวกเรา ลองคิดดูเถอะครับ ว่าผลบุญจะส่งผลให้ผมรวย
ต่อไปในอนาคตมากขนาดไหน เพราะเนื่อนาบุญไม่ได้หา
กันง่ายๆ ผมได้ยินเรื่องราวความศักดิ์สิทธิ์และอำนาจ
ของหลวงปู่มานาน แม้ท่านมรณภาพไปแล้ว ก็ยังมีคนเจอ
อำนาจของท่านเยอะแยะ ซึ่งผมก็เป็นคนหนึ่งที่เจออำนาจ
ของท่านด้วย และในเมื่อตอนนี้เนื่อนาบุญมาอยู่ตรงหน้าแล้ว
ก็รีบทำเถอะครับซึ่งหากเราทำได้ทำบุญถูกแหล่งเนื่อนาบุญแล้ว
บุญก็จะส่งผลเร็วเหมือนที่ผมเจอ คือมาวัดครั้งแรกมีเงิน
ทำบุญแค่ร้อยเดียว แต่ปัจจุบันมันงอกออกมาเป็นล้านๆ
และทำบุญได้หลายๆ ล้านอย่างที่เห็นๆ ใจครับ”...

“

ไม่มีใครคิดหรอกว่า..
แม่ค้าขายของแบกะดิน
ที่ตัดสินใจฆ่าตัวตาย..! อย่างเรา
จะพลิกชีวิต ลุกขึ้นมารวยได้ขนาดนี้
แต่เรามีวันนี้ได้.. ก็เพราะ
หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

”

แม่ค้าข้างถนน..

หัวใจ
เกินล้าน

เธอรู้สึกว่าตัวเองถูกเลี้ยงดูอย่างแตกต่างกับพี่ชายทั้งสองมาตั้งแต่เด็ก

คุณจุฑาทิพย์ พัฒนธนาวิสุทธิ เธอ..ผู้ไม่อยากจะเปิดเผยตัวเองนัก เพราะชีวิตไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบเหมือนที่เธอเคยขาย อีกทั้งเธอยังรู้ดีว่า เรื่องจริงที่เกิดขึ้น อาจสะเทือนใจคนใกล้ตัวเธอที่สุด แต่เธอก็เต็มใจนำมาเล่า เพื่อให้อีกหลายชีวิตได้คิด อีกทั้งยังเป็นธรรมทาน และเพื่อให้ผลบุญนี้ส่งผลให้ชีวิตเธอดีขึ้นไปกว่านี้อีก...

“ยอมรับว่า ตัวเองเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย เพราะเจอแต่สิ่งเลวร้ายมาทั้งชีวิต ซึ่งก็ไม่ว่าเรากรรมอะไร ที่ทำให้ต้องเกิดมาในครอบครัวคนจีนที่เขารังเกียจลูกผู้หญิง และ

ร้านที่ปากคลองตลาดที่เธอถูกปลูกตั้งแต่ตี 1 ให้มาช่วยที่นี้

ใช้ให้ทำงานหนักตั้งแต่ 8 ขวบ เหมือนเป็นคนใช้ในบ้าน ถูกปลูกตั้งแต่ตี 1 มาช่วยแม่หาบถูดอกไม้หนักๆ จำนวนมาก มาขายส่งและขายปลีกที่ปากคลองตลาด ทำต่อเนื่องอย่าง ไม่ได้หยุดจนถึงตีสี่ครึ่ง และกว่าจะได้กลับมาอาบน้ำ แต่งตัวไปโรงเรียนก็ 6 โมงเช้า ผิดกับพี่น้องคนอื่นๆ ในบ้าน ที่ไม่ต้องทำแบบเราเลย ครั้นพอไปเรียน หากหลับในห้องเรียน ครูก็จะใช้ไม้เรียวตีจนร้องไห้ หน้าซำยังเรียกเราว่า แม่ต่อมน้ำตาตื้น แม่นางเอกประจำห้อง ต่างๆ นานา โดยไม่เคยถามเลยว่าทำไมเราหลับ เราจึงได้แต่น้อยใจ พอเลิกเรียน

เราก็ต้องรีบวิ่งกลับบ้านทันที เพราะหากผิดเวลาแม่แต่นาทีเดียว แม่จะใช้ไม้ฟาดเราแบบไม่ยั้ง ซึ่งบางครั้งรับมากจนสะดุดหกล้ม หัวเข้าแตกถลอกปอกเปิกเลือดไหลเป็นทางไปทั้งตัว ทำให้เราเดินถึงบ้านช้าลง ซึ่งพอไปถึงบ้าน แทนที่แม่จะโธ่เราเหมือนลูกคนอื่น แม่กลับตะโกนขึ้นด้วยความโกรธว่า มึงไปไหนมา เอาแต่ห่วนเล่นไซ้ไหม แล้วก็ใช้ไม้ฟาดเราแรงๆ เราก็ได้แต่ร้องไห้ นึกน้อยใจไปต่างๆ นานาว่าทำไมเราต้องเดินไปกลับจากโรงเรียนถึงบ้านประมาณครึ่งกิโลทุกวัน ส่วนพี่ชายสองคนได้นั่งรถกลับบ้านอย่างสบายทำไม..แม่ทำเหมือนเราไม่ใช่ลูกเลย ซึ่งมีหลายเหตุการณ์ที่ทำให้เราเชื่อว่า เป็นอย่างนั้น เช่น เวลาคนที่ตลาดถามแม่ว่าเราเป็นใคร แม่ก็มักจะบอกว่า มันไม่ใช่ลูกหรอก เก็บมันจากถังขยะมาเลี้ยง เราก็เสียใจและฝังใจมาตลอดว่าเราไม่ใช่ลูกเขา เขาเกลียดเรา เราเป็นส่วนเกินของบ้านนี้ เราจึงทนอยู่ในบ้านนี้โดยไม่มีความสุขเลย

ชีวิตต้องลำบากมาตลอด แม่ไม่เคยพูดดี ๆ กับเรา ไม่เคยอนุญาตให้เราไปรวมกิจกรรมอะไรกับโรงเรียนกับเพื่อน

คนไหนทั้งนั้น แม่ต้องการให้ทำแต่งงาน ตั้งแต่ซักผ้า ภูบ้าน
ล้างจาน ทำให้คนทั้งบ้าน หน้าซ้ำเสื้อนักเรียนแม่ก็ห้ามเรา
รีด ให้เราใส่แบบยับยู่ยี่มาตลอด โดยบอกว่าเปลืองไฟ
ซึ่งผิดกับพี่น้องคนอื่นที่เสื้อเขาจะได้รับการรีดอย่างดี
อีกทั้งงานบ้านก็ไม่ต้องทำ สามารถตื่นสายและนอนได้อย่าง
เต็มอิม

มีหน้าซ้ำพอเราเรียนจบ ป.6 แม่ก็ห้ามเราเรียนต่อ
เพียงคนเดียว ทีพี่ชายแม่ยังส่งเขาเรียนจนจบถึงหมอได้
ส่วนเราให้ออกมาเป็นแม่ค้าขายพวงมาลัยที่ตลาดสามพราน
ทำงานหนักตั้งแต่ตี 3 ยัน 3-4 ทุ่มทุกวัน โดยต้องทำทุกอย่าง
คนเดียวทั้งร้าน ต้องหอบดอกไม้ถุงใหญ่ๆ ยกน้ำถังหนักๆ
จากหลังตลาดมาหน้าตลาด มาแช่ดอกกุหลาบ ต้องร้อย
พวงมาลัยไว้ขายทั้งร้าน ยิ่งในช่วงตรุษจีนก็ไม่ได้นอนเลย
2 คืนติดกัน ตอนนั้นเรายังเด็กเพิ่งจบ ป.6 แค่นั้น ยอมรับ
ว่าเหนื่อยแทบขาดใจ และไม่ว่าจะขายดีแค่ไหน แม่ก็ไม่เคย
ให้เงินเราแม้แต่บาทเดียว อีกทั้งยังมาคั่นตัวตรวจสอบว่า
เราบุบมิบเงินไปหรือเปล่า แม่ให้แค่ข้าวเรากินเป็นมื้อๆ

เธอต้องรับผิดชอบทุกอย่างคนเดียวที่ร้านขายพวงมาลัยตลาดสามพราน

ยอมรับว่าเหนื่อยทั้งกายทั้งใจและก็ไม่มีความสุขเลย อีกทั้ง
เท่าก็ต้องแช่อยู่กับน้ำคาล่าเหม็นๆ ดำๆ ในตลาด จนเป็น
โรคเท้าเปื่อยเรื้อรังรักษาไม่หาย เราลำบากอย่างนี้
จนกระทั่งเข้าสู่วัยรุ่น มีหนุ่มๆ เข้ามาสนใจเราเยอะมาก
แต่ใจมันไม่คิดสนใจใครเลย คิดแต่ว่าหากยืมหากคุยกับ
เขาแล้ว เขาก็จะมาซื้อดอกไม้เราบ่อยๆ แล้วเราก็จะได้เงิน
จากเขาซึ่งก็มีคนแถวนั้นโทรศัพท์ไปฟ้องแม่ว่าเราให้ทำผู้ชาย
พ่อแม่ได้ยินดังนั้น..ก็รีบมาที่ตลาดทันที และตบเราต่อหน้า
ทุกคน ต่ำเราแบบไม่มีชิ้นดีดังลั่นตลาด

ตอนนั้นเสียใจที่สุดในชีวิต ทั้งเจ็บ ทั้งอาย มีความรู้สึกทำไมแม่เชื่อคนอื่นมากกว่าลูกสาวตัวเอง เราไม่อยากอยู่กับแม่แล้ว อยากหนีไปให้พ้นๆ จากสภาพนี้ จึงคิดขึ้นทันทีว่า หากมีใครมาสู่ขอเราจริงๆ ก็จะไปกับเขาทันที ไปตายเอาดาบหน้าดีกว่า เพราะบ้านไม่น่าอยู่สำหรับเราอีกแล้ว จนกระทั่งไม่นานนัก ก็มีลูกชายเจ้าของโรงงานน้ำแข็งมาขอเราจริงๆ ตอนนั้นเราไม่รักเขาเลย รู้แต่ว่านี่เป็นทางออก จึงตอบตกลงกับเขาทันที พอแม่มารู้เราก็ถูกด่าเสียๆ หายๆ อีกว่า จบแล้วยังช่วยงานไม่ทันเท่าไรก็ดันมีผัว ถ้าน้ำตาเห็ดหัวเขาเมื่อไร มึงไม่ต้องกลับมาหากู

ตอนนั้น..เรามองไม่ออกเลยว่าแม่เขาเป็นห่วงเราขนาดไหน เขาไม่อยากให้เราแต่งงาน จนกระทั่งวันหนึ่งเขาเอาทองมาให้เราใส่เต็มตัวไปหมด บอกว่า ไม่ต้องมีสามีอยู่กับแม่ก็มีความสุขได้ แต่เรากลับเถียงอยู่ในใจว่าเราทุกข์มาก ไม่เคยมีความสุขเลย อีกทั้งยังเข้าใจว่าแม่เกลียดเราด้วยซ้ำไป

และแล้ว..สิ่งเลวร้ายกว่าก็มาถึงเราจริงๆ หลังจากที่

แม่เอาทองมาให้ใส่เต็มตัวเพราะไม่ยอมให้แต่งงาน

แต่งงานเข้าบ้านสามีวันแรก แม่สามีไล่คนใช้ในบ้านออกหมด และโยนงานบ้านทั้งหมดให้เราทำเหมือนทาส เราต้องขัดห้องน้ำทุกห้อง ถูบ้าน ทำงานบ้านทั้งหมด ซึ่งบ้านหลังนี้ก็ไม่ใช่อเล็ก ๆ เพราะเป็นโรงงาน ดังนั้นงานบ้านจึงหนักมาก อีกรั้งแม่แท้ ๆ ยังต่อรองให้เรากลับไปขายดอกไม้อย่างเดิม โดยจะให้เงินเดือนเรา 6,000 บาท เราจึงต้องไปแต่เราก็เหนื่อยกว่าเดิมเป็นสองเท่า และซำร้ายไปกว่านั้น สามีก็ไม่ได้ดีกับเราอย่างที่คิด เพราะเขาเป็น playboy ที่ติดเหล้า ติดบุหรี่ ติดยาบ้า ติดนักร้อง เทียบกลางคืนอย่างหนัก

(ภาพขาวบน) เธอต้องเลี้ยงลูกอย่างลำบากยิ่งกว่าเดิม
โดยที่ทุกอย่างไม่ได้ดีขึ้นเลย

เป็นยอดแย่ของทุกอย่าง จนเรายากจะรับได้ เราทุกข์กว่าเดิม
อีกหลายเท่า จนตอนหลังจึงคิดว่า หากยอมมีลูกกับเขา อาจ
จะช่วยให้เขาผู้เป็นพ่อมีจิตสำนึกที่ดีขึ้น แต่เปล่าเลย หลัง
มีลูกแล้ว เราต้องเลี้ยงลูกคนเดียว หน้าที่เขาแลกกับเรา
หนักกว่าเดิม แถมไล่เราอย่างกับหมูกับหมา ย่ำยีเราสารพัด
ทุกวันที่อยู่ที่นี่เหมือนเข้ามาอยู่ในนรกแท้ๆ เงินก็ไม่เคยได้
จากสามีและจากบ้านนี้เลย ทั้งๆ ที่บ้านนี้เป็นถึงเจ้าของ
โรงงาน ซ้ำร้ายค่าคลอดลูกก็ต้องออกเงินเองทั้งหมด จน
สุดท้ายที่ทนไม่ไหวจริงๆ คือ สามีพูดเรื่องบางเรื่องของ
ผู้หญิงคนอื่นให้เราฟังจนเรารับไม่ได้แล้ว ตอนนั้นเล่าให้
ใครฟังก็ไม่ได้ เราคิดแต่ว่าหากอยู่ที่นี้ต่อไป เราคงต้อง
กลายเป็นฆาตกรฆ่าใครตายสักคน และเราอาจต้องตีลูก
ด้วยอารมณ์ เอาอารมณ์มาลงกับลูกแน่ๆ เราจึงหอบเสื้อผ้า
เก็บของทั้งหมดออกจากบ้านนั้นไปเช่าอพาร์ทเมนต์อยู่
กลับบ้านตัวเองก็ไม่ได้ เพราะคำพูดของแม่ยังก้องอยู่ในหู
ตลอดเวลาว่า หากมีน้ำตาเซ็ดหัวเรา มีงอยกลับมา

ตอนนั้นเป็นช่วงที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต ทั้งทุกข์ทั้งเครียด

เหมือนคนเป็นบ้า ย้ำคิดย้ำทำ คิดตลอดเวลาว่า ชีวิตเรา มันไม่มีอะไรดีเลย ตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยมีใครรัก แม้แต่แม่ก็เกลียดเรา สามีกี่ไม่เคยรัก เราไม่เคยมีความสุขเลย เราจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม อยู่ไปเพื่อใคร ตายเสียให้จบๆ ไปดีกว่า จากนั้น เราก็ไปหยิบชุดเจ้าสาวมาใส่ แล้วรอกยานอนหลับร่วม 100 เม็ด เข้าไปในปากตอนตี 3 เพื่อฆ่าตัวตาย พอกินเข้าไปสักครู่ หัวใจมันเต้นเร็วมาก ปวดหัว ตามีเส้นเลือดสีแดงกำขึ้นเต็มไปหมด อึดอัดหายใจไม่ออก และก็ซ็อกหมดสติ ไม่รู้ตัวอีกเลย

ชีวิตเราคงจะจบไปแล้ว หาก รปภ.และแม่บ้านไม่เข้ามางัดห้องช่วยพาเราไปล้างท้องที่โรงพยาบาล ซึ่งพอเราฟื้นได้สติ เราก็ต่อว่า รปภ.ด้วยความโกรธว่า มาช่วยเราไว้ทำไม เพราะตอนนี้ชีวิตเราไม่เหลืออะไรแล้ว เงินก็หมด จึงต้องตัดสินใจโทรไปขอเงินจากพี่ชายที่เป็นหมอ จนเขาสงสัยว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตเรา ซึ่งเราก็ได้แต่บอกปิดไปเรื่อยๆ จนสุดท้ายเขามาหาเราที่อพาร์ทเมนต์ มาสืบเรื่องของเราจาก รปภ. ซึ่งตอนนั้นเราขอเงินเขา 20,000 บาท แต่

เขาไม่ให้ เขาต่อรองว่า ถ้าอยากได้ต้องยอมไปปฏิบัติธรรม
ที่เชียงใหม่กับวัดพระธรรมกายก่อน เราจึงสวนกลับพี่ชาย
ไปว่า จะจ้างให้ไปวัดนี้หรือ ไปก็ได้ เพราะอยากได้เงิน

ตอนนั้นพี่ชายก็ใจแข็งมากไม่ให้เงินเราแม้แต่บาทเดียว
ทั้งๆ ที่เรามีเงินติดตัวแค่ 200 บาทเท่านั้น ก่อนไปวัดแม่บ้าน
ที่พาร์ตเมนต์บอกเราว่า หากไปวัดนี้อย่าไปดื่มน้ำของเขานะ
ดื่มแล้วจะหลงไหล วัดพุทธอะไรก็ต้องทำตามเขาหมด ต้อง
ทำบุญจนหมดตัว เราก็ตกลงเชื่อ แล้วจัดแจงหอบเอาขวดน้ำ
ขวดใหญ่สุด 2 ขวด ขึ้นไปกินเอง เราไปอยู่ที่นั่น มีหลายคน
พยายามยืมให้ แต่เราไม่สนใจ ไม่ยอมเป็นมิตรกับใครทั้งนั้น
คิดแต่ว่าอย่ามายุ่งกับเรา อีกทั้งยังอยู่อย่างไม่สนใจหน้าไหน
ทั้งนั้น ไม่สนใจกฎระเบียบ เข้าห้องปฏิบัติธรรมก็ช้า เพราะ
เราไม่ได้อยากมาปฏิบัติธรรม แต่มาเพราะพี่ชายจ้าง

ตลอด 2 วันแรก เราเครียดมาก ครุ่นคิดแต่เรื่องเดิมๆ
นอนไม่หลับเลย แถมน้ำดื่มที่เราเอามากก็หมดแล้ว จึงคิดว่า
ต้องกินน้ำวัดแล้ว หลงก็หลง เราเหลือเงินแค่ 100 กว่าบาท
หากต้องทำบุญจนหมดตัวก็ไม่เห็นเป็นไร เพราะชีวิตตอนนี้

มันเสียจนไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว จนกระทั่งวันที่ 3 ความเครียดกลับทวีความรุนแรงขึ้นมาก มันจะระเบิดออกเสียให้ได้ ตอนนั้น..เป็นเวลาตึกสงัดที่ทุกคนเข้านอนกันหมดแล้ว เราจึงแอบเจ้าหน้าที่ย่องเข้ามาที่ห้องปฏิบัติธรรม นั่งต่อหน้ารูปหลวงปู่ แล้วก็ปล่อยโฮร้องไห้ออกมาตรงนั้น เหมือนคนเสียสติที่คุณไม่อยู่แล้ว เราพูดกับหลวงปู่ทั้งน้ำตาว่า หลวงปู่ทำไมชีวิตลูกมันทุเรศสิ้นดี เราระบายทุกอย่างให้หลวงปู่ฟังจนหมด แล้วก็บอกท่านว่า หากหลวงปู่มีจริง ขอให้หลวงปู่ช่วยลูกด้วย ลูกหมดทุกสิ่ง ลูกหมดที่พึ่งแล้ว ขอให้ลูกมีเงิน ลืมตาอ้าปากกับเขาได้ และถ้าลูกมีเงิน 100 ลูกจะทำบุญ 10 หากลูกมีเงิน 1,000 ลูกก็จะทำบุญ 100 หากลูกมีเงินหลายๆ ล้าน ลูกก็จะทำบุญล้านๆ เราพูดทั้งน้ำตาพูดจนถึงเข้าตี 4 ครึ่ง คนทยอยเข้ามาสวดมนต์กันแล้ว ซึ่งคืนวันที่ 4 เราก็ทำแบบนี้อีก จนเรารู้สึกหายใจเครียดขึ้น และวันนี้เอง ทางเจ้าหน้าที่เขามีการจัดงานวันเกิดให้คนที่เกิดเดือนนี้ ซึ่งก็พอดีเป็นเดือนเกิดของเรา มีคนมามอบดอกไม้มให้เรา มายืมมให้เรา ทั้งๆ ที่ญาติเรายังไม่เคยให้อะไรเราแบบนี้เลย ทำให้เรารู้สึกว่ายังมีคนแบบนี้บนโลกด้วยหรือ ที่ตี

กับเราโดยไม่หวังผลตอบแทน เพราะทั้งชีวิตเราถูกเอาเปรียบ มาตลอด เราจะยอมให้ใคร ก็ต่อเมื่อเราต้องการประโยชน์ จากเขาเท่านั้น เช่น ยอมให้เขามาซื้อของของเรา วันนี้เรา จึงรู้สึกดีขึ้น ยอมเปิดใจฟังพระเทศน์ และก็มีโอกาสถามท่าน เรื่องปัญหาชีวิตว่า ทำไมเราต้องเกิดมาเจอแบบนี้ ท่านก็ตอบ ทุกอย่างจนเราเคลียร์หมด หลังจากที่เรากลับมาถึงกรุงเทพฯ แล้ว อាកารเครียดก็เริ่มลดลง และรู้สึกดีกับวัดพระธรรมกาย มากขึ้น

แต่ตอนนั้น เรายังสับสนกับชีวิตอยู่ ไม่รู้จะเริ่มต้นใหม่ อย่างไร จะไปทางไหนดี จึงตัดสินใจไปหาหมอดู แล้วสุดท้าย มีเหตุทำให้โดนแก๊ง 18 มงกุฎหลอก เอาแหวนเพชรแต่งงาน ราคาหลายแสน ซึ่งเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายของเราไป เราจึง รีบโทรไปหาพี่ชาย เขาบอกว่า กรรมเรายังไม่หมด ให้เรา ขึ้นไปปฏิบัติธรรมซ้ำอีกครั้ง ซึ่งพอไปครั้งนี้ รู้สึกดีมาก เพราะ เราตั้งใจปฏิบัติธรรมมากขึ้น แล้วก็ไปอธิษฐานกับหลวงปู่ ต่ออีกว่า หากหมดกรรมแล้ว ขอให้มิเหตุได้เข้ามาในเส้นทาง ธรรม มาอยู่ช่วยงานวัด แต่ถ้าเรายังไม่หมดกรรม หากจำเป็นต้องเจอคู่ชีวิต ก็ขอให้เจอคู่ชีวิตที่ดี ซึ่งก็มีเหตุบังเอิญให้

ไปปฏิบัติธรรมกับหมู่คณะวัดพระธรรมกาย

เราได้พบกับสามีคนปัจจุบันจริงๆ แล้วก็ย้ายจากอพาร์ทเมนต์ไปอยู่กับครอบครัวของเขา

จากนั้นเราก็ไม่ทิ้งบุญเลย หมั่นทำบุญ รักษาศีลตลอด ทำหน้าที่กัลยาณมิตรชวนคนในครอบครัวไปปฏิบัติธรรม ดู DMC สวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็น อธิษฐานขอให้หลวงปู่ช่วยตลอดเลยว่า ขอให้ลูกมีอาชีพสุจริต ลูกไม่อยากเป็นโจร ไม่อยากเป็นขโมย แต่ตอนนี้ลูกไม่มีเงิน เพราะสามีก็เป็นแค่พนักงานเก็บเช็ครายได้น้อย จึงทำให้ต้องเริ่มต้นชีวิตใหม่จากการเอารองเท้าใช้แล้วของตัวเอง ของสามี มาขาย

เธอชักชวนสามีคนใหม่เข้าสู่เส้นทางธรรม

เป็นของมือสอง เอาเสื้อผ้าเก่าของแม่ ของสามี มาวางขาย
แบกะดิน เราก็อธิษฐานขอหลวงปู่ตลอดเวลาว่าไปขายที่ไหน
นั่งมุมไหน ซอกไหน ให้ขายดีเป็นอัศจรรย์ ซึ่งก็แปลกมาก
ทั้งๆ ที่เป็นของมือสอง ที่ไม่ได้ดีอะไร แต่ปรากฏว่าเราขาย
ได้จนหมดแล้วมีเงินทุนไปซื้อกับติดผม ที่คาดผม และของ
ประเภทกีฬาซื้อปมาขาย แต่ละวันเราเร่ขายไปเรื่อยๆ โดย
ไม่มีหลักแหล่งที่แน่นอน เร่ขายของตามทางทำบั้ง ปลูก
กับพื้นแบกะดินได้สะพานลอยที่มีดๆ บ้าง ตั้งโต๊ะขายหน้า
วัดหนองแขมบ้าง แถววัดอุดมบ้าง แถวบางขุนศรี

เราต้องขายของแบกะดินได้สะพานลอยและตลาดนัดแถว The Mall บางแค

บางขุนนนท์ แถวตลาดบางแค แถวตลาดนัด The Mall บางแคบ้าง แม้เราตั้งท้องแล้ว ก็ยังต้องอุ้มท้องไปขาย วึ่งหนีตำรวจ หนีฝนอย่างทุลักทุเล แต่แปลกที่ของเรขาย ดีมากอย่างเหลือเชื่อ ดีจนไม่มีเวลากินข้าวหรือเข้าห้องน้ำ เลย จนเรามีทุนต่อทุนไปซื้อคริสตัลและหินทิเบตของแท้ มาร้อยขาย พอขายเสร็จ ค่ำๆ สามีมารับเราซ้อนมอเตอร์ไซค์ กลับบ้านด้วยกัน เป็นแบบนี้จนกระทั่งเราคลอดลูก ทำให้ เราคิดอยากจะทำขาย อยากมีบ้าน มีรถ เป็นของตัวเอง ซึ่งก็ได้แต่คิดเท่านั้น...

ตั้งโต๊ะขายของข้างถนนตามที่ต่างๆ

จนกระทั่งเดือนมกราคม 2551 เราทราบข่าวว่า ที่วัดจะมีการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่วัดปากน้ำด้วยทองคำบริสุทธิ์ เรารู้สึกอยากทำบุญนี้กับท่านมากๆ แต่เราก็ทำได้แค่นิดๆ หน่อยๆ แต่ความรู้สึกลึกๆ มันบอกกับตัวเองตลอดเวลาว่า เราอยากทำบุญเป็นล้านๆ ทั้งๆ ที่ดูแล้วไม่มีทางเป็นไปได้เลย เพราะทุกวันนี้ยังต้องเร่ร่อนขายของอย่างไม่มีหลักแหล่ง บางครั้งก็แบกะดิน บางครั้งก็แผงลอย ยังหนีฝน หนีตำรวจ อยู่เลย ถ้าจะไปเช่าเขาขายหน้า The Mall ก็ต้องเสียเงินอีก ช้ำยังมีภาระทางครอบครัว มีลูกต้องเลี้ยงดู แต่เราก็ไม่

รถใหม่ที่ซื้อได้ด้วยเงินสดอย่างอัศจรรย์

ย่อท้อ ต่อการอธิษฐานและตั้งความปรารถนาอย่างแรงกล้า
ที่อยากจะมีบ้าน มีรถ ให้เป็นบรมเศรษฐีค้ำจุนพระศาสนา
มีเงินทำบุญหล่อทองกับหลวงปู่สัก 1 กิโลเมตรได้สมปรารถนา
ขอให้เราได้เงินมาแบบง่ายๆ ไม่ต้องเหนื่อยปางตายแบบนี้
เราอธิษฐานแบบใจจดใจจ่อมากๆ อธิษฐานวันละ 2-3 รอบ
และไม่นานนักก็มีเหตุให้ได้มาเจอเพื่อนสมัยเรียนที่ไม่ได้
เจอกันมาเกือบ 20 ปี โดยบังเอิญ ซึ่งเขาก็มาย่นให้เราฟัง
ว่าเขาทุกข์มาก เพราะเขาจับเป็นนายหน้าขายที่ดินแปลง
ใหญ่มา 10 ปีแล้วยังขายไม่ออกเลย เขาจึงขอร้องให้เราช่วย

บ้านใหม่ที่เพิ่งซื้อด้วยเงินสด เมื่อ 2 เดือนที่ผ่านมา

เราก็รับมางั้นๆ เพื่อไม่ให้เพื่อนเสียใจ จนกระทั่งเราก็ลองมาคุยเรื่องนี้ให้คนขับแท็กซี่ฟัง แล้วเราก็ทำหน้าที่อธิษฐานขอกับหลวงปู่แบบถึยบเลยว่าขอให้ลูกชายที่นี้ได้เป็นอัครจรรย์ได้เงินมาอย่างสบายๆ เราอธิษฐานขอหลวงปู่อย่างนี้ถึง 4 เดือน จนกระทั่งเหตุอัครจรรย์ได้เกิดขึ้นจริงๆ เพราะคนขับแท็กซี่ติดต่อมาว่าชายที่ได้แล้วจนเราได้รับค่านายหน้ามากถึง 5,020,000 บาท จึงเป็นเหตุอัครจรรย์ทำให้เราสามารถซื้อบ้านและรถได้ด้วยเงินสดจริงๆ และที่สำคัญที่สุดเรามีเงินทำบุญหล่อทองหลวงปู่อีก 1 กิโลทองสมปรารถนาได้อย่างไม่น่าเชื่อ

เราทิ้งมากับสิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตเราทั้งหมดเราไม่เคยคิดเคยฝันว่าเราจะมีวันนี้ เราเป็นหนี้บุญคุณหลวงปู่โดยแท้ เพราะท่านช่วยให้เราลืมตาอ้าปากมีเงินทำบุญได้มากขนาดนี้

คิดดูเถอะ..จากคนฆ่าตัวตายที่หมดอนาคตไปแล้ว ผู้หญิงที่สามีทิ้ง คนไม่มีบ้านจะอยู่ ไม่มีเงิน แม่แม่แท้ๆ ก็ยังไม่รับกลับบ้าน แถมยังเป็นแม่ค้าขายของแบกกะดินข้างถนน แต่กลับมีเงินทำบุญทองคำถวายหลวงปู่ล้านกว่าบาท ถ้าไม่ใช่เพราะอานุกาภาพหลวงปู่ จะเรียกว่าอะไร

ทุกวันนี้เราพูดได้อย่างเต็มปากเลยว่า เรามีวันนี้เพราะหลวงปู่ และตั้งแต่เราเข้าวัดนี้ ชีวิตก็ดีขึ้นตลอด หากไม่ใช่เพราะวัดนี้และธรรมะที่หลวงปู่สอน ปานนี้..เราคงเกลียดแม่ และไม่กล้าสู้หน้าแม่ตลอดชีวิต และเราคงเข้าใจอยู่ตลอดเวลาว่าแม่ร้ายและไม่รักเรา แต่พระอาจารย์สอนว่ามันเป็นกรรมเก่าที่เราเคยทำมาในอดีต เมื่อเราทำ เราก็ต้องมาชดใช้ เมื่อเราคิดได้อย่างนี้ เราจึงไม่นึกโกรธแม่ ธรรมะทำให้เข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยที่เราไม่คิดโทษใคร ตอนนี้อาจได้กับเรื่องทุกเรื่องที่เกิดขึ้นกับชีวิตแล้ว แล้วเราก็ยอมกลับ

ไปหาแม่ ไปกราบเท้าแม่ ขอขมาต่อเขา นึกถึงบุญคุณเขา ถ้าไม่ใช่เพราะแม่ เราก็คงไม่อดทน คงไม่แกร่ง และคงไม่มีวันนี้ และเราก็ให้ทองแม่เส้นหนึ่ง จนแม่ซาบซึ่งน้ำตาคลอเบ้า และวันนี้เอง..เราก็ได้คำตอบว่า แม่รักเรา เราสัมผัสความรู้สึกนี้จากเขาได้แล้ว

จากเรื่องราวที่นำมาเล่าทั้งหมดนี้ เราขอยืนยันว่า อานุภาพหลวงปู่มีจริง เราเชื่อว่าชีวิตของหลายคนดีกว่าเรา แม่ตอนนี้อาจบอกว่ายังไม่มีเงิน หรือมองไม่เห็นทาง แต่อ่าไปคิดว่าหมดหนทาง ให้พยายามมองข้ามอุปสรรค และสู้กับมันทุกวิถีทางไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น อย่าคิดว่าเราต่ำ เราทำไม่ได้ แต่ขอให้เรามีใจมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า อย่าท้อ ให้ตั้งสมบุญและทำบุญอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง แล้วเหตุอัศจรรย์จะเกิดกับเราได้โดยไม่ยาก”...

กฐินหลวงปู่

๗

บูชาครูพระผู้ปราบมาร

“ไม่มีอด ไม่มีหมด ไม่มีจน ตลอดกาล”

วันอาทิตย์ที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2551 ณ วัดพระธรรมกาย

ในวันอาทิตย์ที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2551 ที่จะถึงนี้ วัดพระธรรมกายจะได้จัดให้มีพิธีทอดกฐิน ซึ่งถือเป็นมหากาลทานแห่งปี ที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยครั้งพุทธกาล สำหรับในปีนี้เป็นโอกาสอันเป็นมงคลยิ่ง ที่รูปหล่อทองคำแท้ของพระมงคลเทพมุนีได้พลับบังเกิดขึ้นในวันที่ 10 ตุลาคม พ.ศ. 2551 ดังนั้น ศิษยานุศิษย์ทุกคนจึงได้ปรารถนาเหตุนี้ เพื่อการตั้งสมมหาทานบารมีย่างต่อเนื่อง ด้วยการตั้งกองกฐินถวายแด่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ประดุจดั่งการที่พวกเราทุกคนได้ทำบุญกับท่านเหมือนเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ โดยมีรูปหล่อทองคำที่เป็นเสมือนฝาแฝดของท่าน เป็นสื่อเชื่อมโยงระหว่างพระเดชพระคุณหลวงปู่กับลูกหลานทุกๆ คน ซึ่งการทำบุญทอดกฐินในปีนี้จะมียานิสงส์อันยิ่งใหญ่ไพศาล สมดังที่หลวงปู่เคยกล่าวไว้ว่า **“การให้ ไม่มีอด ไม่มีหมด ไม่มีจน ตลอดกาล”** และจะได้บุญคุณเดียวกับสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ดังที่หลวงปู่ที่เคยกล่าวกับปู่ผิง ซึ่งเป็นญาติผู้ใกล้ชิดของท่าน สรุปความว่า **“ใครก็ตามที่ได้**

มาทำบุญกับหลวงปู่ ไม่ว่าจะเป็นตอนที่ม่ชีชีวิตอยู่ หรือว่า ละสังขารไปแล้ว ล้วนได้บุญเท่ากัน” ซึ่งคุณครูไม่ใหญ่ได้ เมตตาอธิบายเพิ่มเติมว่า เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่าใน ศูนย์กลางกายของพระเดชพระคุณหลวงปู่ นั้น เป็นแหล่งรวม ของผู้รู้อันบริสุทธิ์คือพระธรรมกาย ที่ผูกผ่านในกลางกาย ของท่านนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน และแม้ทุกวันนี้หลวงปู่ จะดำรงอยู่ด้วยรูปกายอันเป็นทิพย์ ณ ดุสิตบุรี วนบุญพิเศษ แต่ท่านก็ยังคงนั่งเข้าที่คั่นคว่ำวิชาธรรมกายที่ละเอียด ลึกซึ่งอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น พระเดชพระคุณหลวงปู่จึงเป็น เนื้อนาบุญอันเลิศ ทั้งในยามที่ท่านมีชีวิตอยู่ และในยามที่ ท่านละสังขารไปแล้ว

กฐินในปีนี้จะเป็นประวัติศาสตร์การสร้างบารมีครั้ง สำคัญ หลังจากหลายครั้งที่ผ่านมากเราหลายท่านเคย ตั้งกองกฐินถวายแต่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ครูผู้สืบสายธรรม และผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ซึ่งเป็น “ศิษย์เอก” ที่หลวงปู่เอ่ยชมว่า “เป็นหนึ่งไม่มีสอง” และได้ร่วมบุญกฐินบูชาธรรมพระราชภาวนาวิสุทธิ ในฐานะ “หลานศิษย์” ผู้มุ่งสืบสานมโนปณิธานในการเผยแผ่วิชา

ธรรมกายไปทั่วโลก ส่วนภิกษุในป็นปีนี้จะเป็นบุญลาภอันสูงสุด
ที่พวกเราทุกคนจะได้มาร่วมบุญ เพื่อบูชาธรรมครูผู้ค้นพบ
วิชาธรรมกาย อันจะเป็นประวัติศาสตร์ของชีวิตอันงดงาม
ว่า เราเกิดมาในภพชาตินี้ ช่างเป็นบุคคลผู้โชคดี ที่ได้มี
โอกาสตั้งกองภิกษุบูชาธรรมมหาปุชฌีณาจารย์ ทั้ง 3 ท่าน
คือ พระมงคลเทพมุนี พระราชภาวนาวิสุทธิ และคุณยาย
อาจารย์มหาวัดนุบาลิกาจันทร์ ชนนภยูง ครบทุกท่าน
โดยไม่ขาดเลยแม้แต่ท่านเดียว

ด้วยหัวใจตัณญาของลูกหลานทุกท่าน ที่ได้ทุ่มเท
สร้างมหาทานบารมีเพื่อบูชาคุณของพระเดชพระคุณหลวงปู่
อย่างสุดกำลัง บุญนี้ย่อมเป็นบุญศักดิ์สิทธิ์ ที่มีฤทธิ์ มีเดช
มีอานุภาพ ที่จะแปรเปลี่ยนเป็นสมบัติใหญ่ทั้งหลาย คือทั้ง
มนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ ที่จะติดตาม
ตัวเราไปทุกภพทุกชาติ ส่งผลให้ลูกหลานทุกคนจะได้มีโอกาส
สร้างบารมีติดตามมหาปุชฌีณาจารย์ทั้ง 3 ท่าน ไปได้อย่าง
สะดวกสบาย และตลอดรอดฝั่งจนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม
สมดังโถงวาทของคุนครูไม่ใหญ่ที่ว่า “ทำที่ท่าน แต่ได้ที่เรา”
นั่นเอง...

เคล็ดลับ... รายโคตรๆ

ISBN: 978-974-348-292-2

คณะผู้จัดทำ : ชมรมผู้รักบุญ
กองบรรณาธิการ : ส.สุขโข
วันชัย ภัทรโกมล มณฑลทอง นิลเลิศ
นาฎวดี ประสมสุข ระพีพรรณ ใจภักดี
อชวัน หงิมรักษา วรรัตน์ ภูประเสริฐ
รัตเกล้า ลีวเฉลิมวงศ์ น้ำผึ้ง พุ่มมาลี
ศุภวิชฐ์ เหล่าเลิศพงษ์ อรุณี พลกลาง
ผ่องศรี ทานาแซง รักชนก ชนะพล
บุษบา ธาราสมบัติ สุพัตรา ปัญญาแสง
ราตรี ช่อมประโคน ศรีัญญา สุนทะโรจน์

ออกแบบปก/รูปเล่ม : AoM aMp DeSiGn
พีระ แสงงาม

ภาพประกอบ : เจริญ เพ็ชรกิจ บริบูรณ์ ไนรีเวช
ศูนย์ภาพนิ่งและบรรณาธิการภาพ

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์ เอส.เอ็ม.เค พรินต์ติ้ง จำกัด

วันที่พิมพ์ : 1 ตุลาคม พ.ศ. 2551

คนอยากรวย ..มีเยอะ

คนที่รวยจริงๆ ..มีน้อย

คนที่จนมาก ๆ แล้วอยู่ ๆ มารวย ..แทบจะไม่มีเลย
บุคคลในหนังสือเล่มนี้ ล้วนจนแบบติดลบมาก่อนทั้งนั้น

แต่สามารถรวยอัศจรรย์ได้อย่างไม่น่าเชื่อ

เราจึงขอนำเคล็ดลับมาเผยให้คุณได้รู้

เพื่อคนรวยคนต่อไปจะต้องเป็นคุณ

